

Svědectví z beatifikačního procesu Boží služebnice Alžběty od Trojice OCD

Marguerite Catez Chevignard

Mladší sestra Boží služebnice, narozená v Dijonu v r. 1883. Marguerite je 48 let, když svědčí v procesu. Její svědectví má výjimečnou hodnotu, jednak proto, že zahrnuje celý Alžbětin život, jednak proto, že vztah mezi oběma sestrami se jeví jako obzvlášť pravdivý a hluboký. Někteří svědkové říkají, že mladší sestra je ve světě tím, čím je Alžběta v klášteře.

Alžběta byla velmi prchlivá, velmi živá, impulsivní až do věku 7 nebo 8 let, tedy do své první svaté zpovědi. Měla velmi citlivou, srdečnou povahu. Nejtvrdším trestem pro ni bylo, když jí maminka odmítla laskání.

Ve světě byla okouzující a nikdo nemohl tušit, že tam chodí nerada. Bylo tomu tak až do jejího vstupu na Karmel. Zdá se, že tíhnutí její duše k dokonalému životu neutrpělo žádné klopýtnutí, ale neustále se rozvíjelo. Ráda na sebe pro druhé zapomínala. Malá příhoda z jejího mládí ukazuje, že již ve věku 16 nebo 17 let měla nad sebou plnou vládu. Když způsobila jistou praktickou nehodu (převrhla kalamář), dostala od matky, jež měla trochu prudkou povahu, facku. Neprojevila žádnou známku netrpělivosti a v pokoře přijala korekci.

Byla velmi hodná, i ve vztahu k jedné služebné mrzoutské povahy, která často zkoušela její trpělivost.

Starala se o oratoř, která patřila personálu Tabákové společnosti. Udělala by i nemožné, jen aby zachránila nějakou duši. Doma vyučovala skupinu mladých z farnosti sv. Michala katechismus.

Nedůvěřovala světu. Před světskými setkáními se modlívala.

Nevzpomínám si, že bych ji slyšela mluvit špatně o bližním. Od 13-14 let již značně praktikovala ctnost zbožnosti. A až do vstupu na Karmel se každé ráno věnovala modlitbě – dlouze, zdá se mi, že hodinu, chodila na mši sv. V kostele její usebrané chování oslovovalo přítomné i mně. Ráda zůstávala nehybná celou hodinu, klečela ve své lavici. Slyšela jsem, že během tanečního večírku se

připravovala na sv. přijímání následujícího dne. Vzpomínám si, že jednou během takového večera jedna paní, přítelkyně, když viděla chování a pohled mé sestry, zastavila ji a řekla: „Alžběto, vy vidíte Boha.“ Usmála se, aniž by odpovíděla.

Když se jí dostalo nespravedlivé kritiky, cítila, jak ji vzkypěla krev, ale zůstala klidná. Někdy jí skanula slza z očí, aniž by pronesla jediné slovo, to svědčí o násilí, které si činila, aby se ovládla.

Ráda se zříkala pamlsků, které by jí mohly chutnat. Například když se podávalo nějaké nové ovoce, ráda se ho zříkala. Víím, že před svým vstupem na Karmel používala cilicium až do dne, kdy jí ho převorka Karmelu zakázala. Stojí za povšimnutí, že ho nosila v noci. V osmnácti se začala postit, aniž by o tom říkala mamince. Z poslušnosti to přestala dělat, když jí to její matka zakázala.

Byla velmi pokorná. Měla vynikající talent pro hru na klavír. Vůbec se nechtěla předvádět. Po jednom představení, na kterém sklídila velký potlesk, se ptala své matky, jestli hrála dobře. „Jakž takž,“ odpověděla jí. „Tak příště se budu víc snažit.“

Těsně před vstupem na Karmel jí kdosi řekl: „Musí to být pro vás opravdu velká oběť zřít se svého klavíru!“ Odpověděla: „Jediná oběť spočívá v tom, že opustím svou matku a svou sestru.“

V den obláčky před obřadem na nás působila dojmem osvícení: byla zářící. Jednomu rodinnému příteli, který se nedávno zasnoubil, řekla: „Vy jste šťastný, ale já jsem víc.“

V den své profese byla klidná a pokojná, nemohly jsme vědět o duchovní zkoušce, kterou právě prošla.

V době její poslední nemoci jsem ji několikrát viděla v hovorně. Velmi trpěla, ale byla šťastná, že trpí, schopná zachovat si všechnu svou vyrovnanost, mluvila často o své smrti.

Jsem přesvědčená, že zdraví mé starší dcery, která před 11 lety těžce onemocněla a kterou lékaři už odepsali, že bude potřebovat neustálou péči, se mohlo tak stabilizovala, že mohla vstoupit na Karmel, kde se její zdraví natolik posílilo, že může zachovávat všechny předpisy řehole. Připisuji tuto velkou milost zásluhám své sestry, ke které jsem se na tento úmysl hodně modlila.

Vzpomínám si, že před jejím vstupem na Karmel byla jedna naše přítelkyně těžce nemocná. Jednoho rána chtěla má matka poslat

pro zprávy a Alžběta jí říká: „Je to zbytečné, dnes v noci umřela, jsem si tím jistá.“ A byla to pravda. Něco podobného se stalo, když už byla karmelitkou.

Dosvědčuji, že mnohé její přítelkyně ještě před její smrtí jí nazývaly „svatá“. Vzpomínám si, že po její smrti mons. Dadolle říkal mojí matce: „Je svatá v plném smyslu slova.“

Svědectví Matky Germaine od Ježíše

*Matka Germaine (*1870) se stala převorkou Karmelu v Dijonu v říjnu 1901 (Alžběta tam vstoupila 2.srpna téhož roku). Je prakticky jedinou převorkou, kterou Boží služebnice na Karmelu zažila. Bude také jako převorka u její smrti. Matka Germaine je „knězem,“ který přijal její řeholní profesi (11.ledna 1903), má být i „knězem,“ který přijme poslední oběť, definitivní dar závěrečného utrpení a smrti. Věková blízkost (když se stane m.Germaine převorkou má 31 let, Alžběta 21) a duchovní souzvuk vytvoří mezi nimi hluboké přátelství. Sebrala nejdůvěrnější sdělení Alžběty o její modlitbě, duchovní cestě, zkouškách, vztazích. Sebrala první svědectví o Alžbětě po její smrti. Napsala knihu vzpomínek „Souvenirs.“ Její privilegovaný vztah s Alžbětou a její horlivost ve věci její kanonizace se staly příčinou odporu a kritiky, jež nakonec pozdržely proces.*

Měla ve zvyku usebrat se a modlit se, dřív než šla do společnosti, říkala mi: „Byla jsem se vášnivá a měla jsem strach o své srdce.“

Hned po vstupu do kláštera jsme byly zasaženy hloubkou jejího usebrání, její dokonalou jednoduchostí, výjimečnou vyrovnaností a zralostí v duchovních věcech. Během postulátu prožívala citelné útěchy až tak, že mi řekla víckrát a někdy se slzami v očích: „Už nemůžu unést toto břímě milostí.“ Na druhou stranu tyto útěchy nespočívaly v mimořádných projevech, ale v trvalém a intenzivním pocitu Boží přítomnosti. Říkala mi, že když prochází chodbami, má tak silné vnímání přítomnosti našeho Pána, že se jí zdá, že se jí už už zjeví.

Na konci postulátu se mi svěřila, že když se modlila k naší sv. matce Terezii, dostalo se jí poznání, že přijme hábit na svátek Neposkvrněného Početí. Abych ji vyzkoušela, řekla jsem jí, že dřív než žádat od Řádu hábit, je třeba si osvojit jeho ducha a ctnosti. A ona se vzdálila milá a klidná se svým obvyklým pokojem.

Měsíc na to jsem ji upozornila, že by měla napsat žádost pro kapitulou, a uložila jsem jí, aby se hodně modlila: „Nevím, jak rozhodne dobrý Bůh a komunita. Ať by byla odpověď jakákoli, připravte se ji přijmout se stejným klidem. Je toho ještě mnoho, co si máte osvojit. Může se také stát, že budete propuštěna.“ Odpověděla mi jednoduše: „Je to pravda, moje matko, jsem hodně nedokonalá, ale věřím, že dobrý Bůh mi chce dát tuto milost. A co se týká mých sester, můžou mne propustit? Mají mne milovat: já je miluji velmi!“ Byla přijata jednohlasně. V den obláčky byla tak sjednocena s Bohem, že to bylo vidět i navenek. Sama mi pak řekla, že během obřadu ztratila vědomí lidí a věcí kolem sebe.

Toto období bylo téměř ihned vystřídáno velmi bolestnou duchovní zkouškou.

S. Alžběta nebyla během života na Karmelu předmětem žádné kritiky ani ohledně ctností ani ohledně její povahy. Nanejvýš jí některé sestry vyčítaly její klid. Některé v něm viděly znamení necitlivosti, když ne přímo lhostejnosti. Stalo se také, že jí vyčítaly příliš velkou lásku ke mně. Uznávám, že toto děvče mě mělo hodně rádo, ale rozhodně tvrdím, že jsem nikdy nezpозorovala v této lásce nějakou nedokonalost. Z druhé strany prohlašuji, že jsem s ní nikdy nejednala s přílišnými ohledy. Dokonce jsem si často vyčítala, že jsem k ní byla mnohokrát příliš přísná. Jak byla jemná a citlivá, musela v tom často najít materii k velké oběti. Ke konci života mi řekla ve chvíli sdílení v úplné jednoduchosti a s dojemnou pokorou: „Moje Matko, hodně jste umrtvovala moji citlivost, ale potřebovala jsem to a děkuji vám za to.“

Ráda trávila neděle a svátky před Nejsv. Svátostí v oratoři. Večer v rekreaci si jí pak její společnice dobíraly: „Byla jste dnes velmi mlsná, zůstala jste u pramene celý den!“ Alžběta mi pak říkala: „Kdyby znaly stav mé duše a jak jsem trpěla. Trpěla jsem natolik, že jsem měla pokušení utéci.“ „A proč jste tedy zůstala, má dcero?“ „Nemohla jsem odejít. On tam byl.“

Ještě jedno svědectví o její víře. Říkala mi: „Abych vám dala poznat stav své duše: je to, jako kdyby pro mne Bůh nebyl.“ Jindy: „On nechce, abych měla jedinou myšlenku mimo Něj. A přesto je tak skrytý, že po mne žádá hrdinský postoj.“

Můžu dosvědčit, že jsem ji nikdy nepřistihla při nějakém poklesku v cvičení lásky k bližnímu. I při nevyhnutných rozporech zůstávala vždycky v dokonale vyrovnané náladě. Během pěti let společného života nemůžu zachytit ani nejmenší gesto netrpělivosti. Vysvětluji si to intenzivním životem modlitby, a to ještě před vstupem na Karmel, jež z ní učinil duši, kterou hýbá Duch Boží. „V osmnácti,“ říkala mi, „jsem přestala bojovat.“

Její horlivost pro duše pramenila z její víry, z jejího hlubokého náboženského života, z její intenzivní lásky k Bohu. Jeden příklad za všechny. Když jsem jí oznámila úmrtí ubohého nevěřícího, za kterého se tolik modlila a trpěla a který až do konce odmítal útěchu víry, neměla žádný ohled na sebe, jenom pozvedla oči a zvolala: „Jak je nešťastný!“ Několik dní na to píše otcí Chevignardovi: „Smrt pana Chapuis mne hluboce rozesmutila. Bůh tak miloval, a jistě duše se zavírají vůči působení této lásky.“¹

Při četbě jejího denníku mne zasáhla její stálá péče (v jejím věku vzácná) o to, aby si vždy zvolila vhodné prostředky k tomu, aby upevnila svoji věrnost milosti. Jedné své přítelkyni se světila se svým strachem, aby neurazila dobrého Boha hnutím marnivosti na dětském koncertu, kterého se měla zúčastnit (bylo jí asi jen 11 let). Modlila se k Svaté Panně, aby jí zabránila zúčastnit se koncertu, kdyby tam měla dobrého Boha urazit. Následující noc ji zachvátila bolest uší, jež jí znemožnila účast na koncertě. Nezanedbala žádný prostředek, jímž se jí zdálo vhodné odpovědět na milost. Tak vzala doslova tento bod naší Řehole: „V mlčení bude vaše síla,“ a tuto maximu našich starých Matek: „Sama se Samotným.“ Tato ctnost moudrosti ji vedla k tomu, že odmítala nepokojný chvat, který by ji odvrátil od Jediného nezbytného. Říkávala: „Mým jediným

¹ Dopis 185 (28. listopadu 1903). Několik dní předtím se světila sestra Marguerite, že plakala nad duší zemřelého (D 183). Pan Chapuis zemřel 19. listopadu. Alžběta se pravděpodobně nedozvěděla, že přijal svátosti, jak plyne z farní matriky.

zaměstnáním je milovat.“ A tato láska k Bohu ji činila bdělou a moudrou.

Co se týká úcty k pověsti bližního, byla citlivá a pozorná tak, že nedovolila kritizovat bližního v její přítomnosti. Varovala se toho, aby se pro svůj hudební talent cítila oprávněná vyjevovat chyby při sborovém zpěvu, kterého se účastnila. Víím to od jejích přítelkyň. Tento postoj úcty ke jménu druhého jsem pozorovala i v jejím řeholním životě. Uměla omlouvat alespoň úmysl, když nemohla ospravedlnit skutky.

Od nejtělejšího dětství jevila velkou touhu napodobovat našeho Pána v utrpení jeho Pašijí tím, že se snažila umrtvovat. Víím od jedné její přítelkyně, že jí Alžběta říkávala, že je třeba nenechat uplynout hodinu, aniž bychom vykonali nějakou obět'. Její přítelkyně si všimly, že si nebrala první ovoce, které se přinášelo u její matky na stůl, podobně odkládala na druhý den čtení dopisů od své drahé přítelkyně. Její sestra mi říkala, že jednou v neděli, když odcházely z nějaké bohoslužby ve farnosti, jí řekla: „Cítila jsem, že dobrý Bůh mne žádá, abych nezabírala dvě místa v kostele: není třeba se příliš dobře usadit.“

Ve svém denníku se obrací k Pánu slovy: „Jestliže tolik toužím po utrpení, není to v myšlenkách na mou věčnost, ale jediné abych vás potěšila, abych vám získala duše, abych vám ukázala, že vás miluji.“

Od začátku své nemoci se těšila, že jde k Bohu a že k němu jde skrze utrpení. Tato duševní dispozice v ní rostla v míře, v jaké rostlo utrpení. Mohla jsem se dotýkat faktu, že byla pozdvižena nad sebe sama působením Ducha sv. Během osmi měsíců její nemoci jsem nezaregistrovala žádnou omrzelost vzhledem k utrpení, ani viditelné úsilí při nesení kříže, naopak velkou jednoduchost a odevzdanost božské vůli. Jednoho dne mi řekla: „Je stejně jednoduché trpět jako mít potěšení.“

Jednoho dne na konci našeho setkání, kdy projevovala stejný klid jako obvykle, mi při mém odchodu ukázala na okno vedle své postele a řekla: „Moje matko, jste klidná, když mne necháváte takto úplně samotnou?“ Protože jsem na ni hleděla překvapena touto otázkou, dodala: „Trpím tolik, že nyní chápu sebevraždu. Ale buďte klidná: Bůh je zde a chrání mne.“ Přesto při našem setkání projevovala jako vždycky svou radost z toho, že trpí.

Po smrti Boží služebnice jsem byla povinná podle řádové tradice napsat okružní dopis, který by našim klášterům oznámil úmrtí a žádal o modlitby. Tři týdny před její smrtí, když jsem v její přítomnosti psala, mne přerušila a řekla se svým obvyklým úsměvem a hlubokým pohledem: „Těší mne myšlenka, že to budete vy, kdo napíše o mně okružní dopis.“ Byla jsem překvapená touto její neočekávanou úvahou a namítla jsem, že nebudu mít moc co napsat o řeholnici, která žila jen pět let na Karmelu. Řekla mi: „Já vám pomůžu.“ Odpověděla jsem: „Dobrá, беру vás za slovo a počítám s vámi.“ A ona: „Napíšeme ho spolu.“ A opravdu, když jsem dva týdny po její smrti vzala pero do ruky, že napíšu okružní dopis, připomněla jsem jí její slib. Můžu dosvědčit, že jsem při psaní zakoušela zvláštní lehkost, díky níž jsem tuto práci ukončila velmi rychle.

Okružní dopis obsahoval jisté množství úryvků z osobních poznámek, které Služebnice Boží zanechala. Působil mimořádné povzbuzení, naše kláštery nás žádaly o víc podrobností o životě, který považovaly za výsadní. Okružní dopis, který zůstává za normálních okolností soukromým dokumentem, se rozšířil (mimo naše kláštery) a působil stejné povzbuzení. Odevšad k nám přicházely žádosti o rozsáhlejší publikaci. A to nás přimělo k napsání *Souvenirs*. Tato kniha umožnila veřejnosti poznat ctnosti Boží služebnice a základy její spirituality, ale nepřipouštím myšlenku, že jsem chtěla vyvyšovat v lidských očích Boží služebnici nebo její řád.

Paní Vathaire, velmi zbožné osobě, Alžběta před svým vstupem na Karmel svěřila svůj úmysl. Paní Vathaire upozornila Alžbětu, že si nemá dělat iluze, protože vstupem na Karmel bude vržena do bezedné propasti utrpení. Alžběta odpověděla s velkým a sladkým úsměvem: „Vrhám se do ní už nyní. Ó, doufám, že budu hodně trpět, na Karmel jdu jedině proto. Kdyby mne toho dobrý Bůh jediný den ušetřil, měla bych strach, že na mne zapomněl. Spěchám jít na Karmel, abych se modlila, trpěla, milovala.“

Jednoho dne řekla: „On nechce, abych měla jedinou myšlenku mimo Něj, a přece je tak skrytý, že je, jakoby neexistoval. Jednoduše chce po mně heroické chování.“

Dokonale uvedla do praxe doporučení naší svaté Matky: „Ať nemají partikulární přátelství, ale ať se všechny milují, jak to náš Pán Ježíš Kristus často doporučuje svým apoštolům.“ Milovala všechny své sestry natolik, že některé z nich věřily, že cítí k nim výjimečnou lásku. Tak to vyznaly po její smrti.

Viděla jsem, že byla vždycky velmi pozorná vůči pověsti bližního, a to i když musela trpět kvůli jistým soudům a způsobům jiných. Uměla omluvit úmysl a tehdy uplatňovala ještě víc svou zásadu: „Nejednat s druhotnými příčinami, ale s Bohem, který si slouží, kým chce, pro naše dobro“ (Velikost našeho povolání, 8). Věřila, že jí není nikdo nic dlužný, ale pokládala se za dlužnici všech. Mimoto vynikala v jemnosti, s jakou prokazovala vlastní vděčnost.

Jednoho dne mi říká: „To, čemu mě On beze slov učí na dně mé duše, je nevyslovitelné. On osvěcuje všechno, odpovídá na všechno.“ Byla jsem si přesně vědomá tohoto vyššího vedení, jež mi ona odhalovala s takovou prostotou. Cítily jsme v ní zkušenost Boha a Božích věcí opravdu výjimečnou u tak mladé řeholnice. Vzpomínám si na jednu větu, kterou říkávala na začátku svého řeholního života: „Miluji Ho a milujíc jej přetvořím se v Něj.“ Je to slovo, které, domnívám se, bylo naplněné na konci jejího života, kdy se mi zdála být přetvořena v Ježíše Ukřižovaného.

Velká utrpení nesla s takovou odvahou, a to uprostřed velkých vnitřních zkoušek, že sestry, které ji viděly tak pokojnou, se mě ptaly, jestli je opravdu tak nemocná, jak jsem jim říkala.

Tři měsíce před její smrtí, poté co se její nemoc už projevila a ona žila jen ze šálku mléčných výrobků denně, psala stránky nazvané *Poslední ústraní Laudem gloriae*. Byly napsané při lampičce v tichu noci, jež strávila na nemocnici a s takovými bolestmi, že kolikrát myslela, že omdlí.

V posledních měsících života sr. Alžběty byla její láska k bližnímu heroická. Její stav vyčerpání jí nedovoloval přijímat sestry, když ony po tom toužily. Snažila se prokázat jim svou lásku jinou formou, které tato láska, proniknutá nadpřirozeným, dávala celou její hodnotu. Obrázek s nějakým slůvkem položený k cele;

jindy lístek přinesl útěchu tam, kde vnímavé srdce Boží služebnice vycítilo potřebu; verše při příležitosti nějakého výročí daly některé sestře jistotu, že v tichu své samoty sestra Alžběta na ni zvláště vzpomíná. Její láska rostla v míře, jak se přibližoval konec jejího života.

Měsíc před smrtí se jedna postulanka, která byla pár měsíců její společnicí v noviciátě, připravovala na svou obláčku. Štěstí tohoto děvčete zatemňovala nepřítomnost té, která ji tolik povzbuzovala. Sestra Alžběta chtěla rozehnat tento stín. Požádala, aby mohla připravit výbavu této postulantce. S jakou jemnou pečlivostí ji připravovala! Toto se stalo pouze pět týdnů před její smrtí: dá se říci, že již nejedla, protože přijímala jen pár lžiček ječmenného cukru denně. Dvě zkoušky (hábitu) byly pro ni extrémně úmorné. Zesláblost jejího ubohého těla, jež by se dalo přirovnat ke kostře, vyžadovala veškerou duševní energii k tomu, aby mohla udělat minimální pohyb. Ruce jen s námahou dělaly, co po nich chtěla, někdy padaly na zem, kde seděla. Usmívala se, ale nechtěla slyšet, aby to udělala některá jiná místo ní.

Její láska opravdu heroická ji podpírala, protože takto mohla potěšit svou sestřičku. Toto svědčí o její jemné citlivosti, vždycky připravené darovat se beze stínu hledání sebe sama.

Jednoho dne, kdy trpěla víc než obvykle a cítila se vyčerpaná, byla během kompletáře na balkóně nemocničky. Měla pokušení, jsou to její slova, vrátit se do své postele, mohla se odtud spojit s modlitbou komunity. Řekla pronikavým tónem: „Matko moje, myslela jsem, že by to byla nedbalost, a tak jsem se zvedla z křesla a klekla jsem si a modlila jsem se s o to větší vírou, že jsem se cítila méně odvážná. Můj Učitel mě posílil tak božským způsobem, že nyní můžu lehce očekávat konec kompletáře, abych si odpočinula.“

4.října, v den smrti naší svaté Matky Terezie, dostala dovolení sejít do chóru, což neudělala již šest měsíců. Bylo pro ni strastné sejít po schodech a ještě víc vyjít je nahoru, ale byla šťastná, když byla před mříží chóru, že se mohla v duchu vrátit k velkým úkonům svého řeholního života (obláčka, sliby). Vrátila se do své samoty s hořící touhou dokončit tam svou oběť.

V r. 1906 krátce před smrtí s.Alžběty se jí ošetřovatelka, s.Anna od Ježíše, zeptala: „Budete u mne, když budu umírat?“ S.Alžběta jí odpověděla: „To vám slibuji, ještě předtím se vám ukážu.“ A 9.prosince 1906 mi s.Anna od Ježíše oznámila to, co následuje. Text vyjímám z jejich vlastních poznámek:

«Během mše sv. hned po pozdvihování jsem slyšela moji s.Alžbětu po mém boku, jak mi říká: „S.Anno od Ježíše, to jsem já. Řekla jsem vám, že mne uslyšíte; jsem to já. Kdybyste věděla, jak jsem šťastná! Kdybyste mohla pochopit mé štěstí! (Zároveň s tím jsem zakoušela nevýslovnou útěchu. Zdálo se mi, že mi byla do duše vložena kapka jejího štěstí.) Nyní, když vám byla do duše vložena láska, je třeba, abyste žila již zde na zemi v náručí Otce.“ Uvnitř jsem si pomyslela, že to bude těžké. Pokračovala: „Nic není zapotřebí mezi láskou a duší, protože láska je náručí Otcovo.“ Ihned v pokoji jsem dobře pochopila, že to bylo opravdu tak, že má duše byla v pokoji!»

S.Anna od Ježíše, která zemřela v r.1927, byla povahou optimistka, praktická a v žádném případě nebyla obětí své představitosti. Vyznala mi, že tato milost potvrdila milost z předešlého dne v době jejích exercicií. Během těchto exercicií, které končily 8. prosince, opravdu prosila, aby byla znovu stvořena darem ospravedlnění, o němž zvláště meditovala.

«Jsem stvořena» - píše ve svých poznámkách - «abych jako karmelitka oslavila Boha, toho Boha, který spočívá v nebi mé duše, do které vložil svou lásku hlubším způsobem v den Neposkvrněného Početí, a znovu ji stvořil jako svatou skrze dar ospravedlnění, jež je svatost.»

S. Marie Xavier od Ježíše, OCD

Francouzka narozená v Římě v r. 1847. Podala svědectví ve svých 84 letech. Dominantní a živá povaha; oslovuje pokorou, s jakou svědčí; uznává, že se měla hodně co učit od Boží služebnice, i když je o 33 let starší. Přeje si, aby byla Alžběta blahořečena brzy, „dřív než umřu“.

*Postulát a noviciát. Byly jí všechny sestry nakloněné?
Nacházely některé důvod ke kritice?*

V postulátě a noviciátě jsem ji znala jako velmi zbožnou, velmi klidnou, velmi přívětivou, vždy vyrovnané povahy. Protože byla často ztracená v Bohu, v chóru někdy nenašla správnou antifonu a podpřevorka ji kvůli tomu poněkud drsně napomínala. Sestra vindnýřka shledávala, že se dostatečně nečiní, že není dostatečně bdělá ve vykonávání svého úřadu. Poznávám, že podpřevorka byla zároveň první vindnýřkou. Přes tyto výtky jí byly všechny sestry nakloněny.

Když jsem ji o nedělích nebo jiných svátečních dnech viděla trávit celý den před Nejsv. Svátostí přes její velkou únavu, myslela jsem si, že musí mít velmi živou víru v přítomnost svého Pána.

Když jsme ji žádaly o modlitbu na nějaký úmysl, budila důvěru. Říkávala tak vlídně: „Budu se za vás modlit.“ Ani stopa po exaltovanosti, všechno bylo uvážené.

Byla plna Boží lásky. Byl to celý její život. Nemohl jsi s ní mluvit, aniž bys nestoupal k Bohu. Byla velmi citlivá, ale bez sentimentalismu.

Její láska k bližnímu byla velmi opravdová: měla účast na utrpení každé a vnímaly jsme v ní jemnou duši. Byla vždy připravena poskytnout nějakou službu. Když byla její zodpovědná sestra v šicí dílně zavalená prací, spěchala, aby jí udělala radost. Říkávala mi: „Mám dobrou vůli pomoci zodpovědné sestře, ale nic tím nezískám. Protože, když jdu na modlitbu, nemůžu už vystoupit k výšinám kvůli svým hadrům.“ Říkala mi tato slova s takovým půvabem a doporučovala mi, abych jí v této horlivosti nenapodobovala. Nemyslím, že by se jí to stávalo často do té míry, že by to rušilo její modlitbu. Byla to pokojná a klidná duše, jež protivenství nesla velkodušně. Tohoto pokoje dosáhla zápasem s vlastní povahou, o které říkali, že je prchlivá. Já bych nikdy neřekla, že by měla prchlivou povahu: vždy jsem ji znala tak klidnou!

Když mne navštěvovala o rekreačních dnech, ptala se mne na modlitbu, na ctnosti, jakoby se měla čemu ode mne naučit, zatímco jsem to byla já, kdo se měl učit od ní. Když mi odpovídala, říkala: „Ano, je to tak.“

Ve své poslední nemoci, uprostřed utrpení mimořádné intenzity (lékař nás ujistil, že její bolesti byly opravdovým mučednictvím), vůbec nemyslela na sebe, vůbec nenaříkala. Říkávala: „Jsem šťastná, že trpím, abych byla shledána podobná mému ukřižovanému Ženichovi.“ Ještě ji vidím v poslední chvíli jako v extázi s očima k nebi: byla krásná.

Měla takovou lásku, že v rekreačních dnech nikdy neopomenula mne navštívit, protože věděla, jak jsem s ní ráda o samotě. Obdivovala jsem její pokoru, s jakou mi kladla otázky o tématech, jež znala lépe než já. A po mé odpovědi říkala: „Je to tak, ano, je to tak. Je to krásné, že? Je třeba, abychom neustále na sebe zapomínaly a dělaly všechno z lásky.“ To, že jsme si byly tak blízko, ve mně vzbuzovalo obdiv k ní den ze dne větší.

Pár dní před smrtí jsem ji šla navštívit po setkání, které měla s matkou a sestrou v hovorně. Ještě dojatá, protože je zanechala v slzách, mi s úsměvem řekla: „Kdybyste věděla, jakou sílu nacházím v mém jménu (laudem glorie). Když jsem viděla maminku a Marguerite tak zdrcené, byla bych v pokušení myšlenkou se tam na chvíli zastavit. Ale v hloubi srdce mne můj Mistr volal: „Laudem, laudem, kde jsi?“ Ihned jsem se obrátila k Němu a svěřila jsem mu tyto drahé bytosti a obnovila jsem svůj život modlitby a usebrání.“ Tato drahá sestra se mi zdála být hrdinská. Tehdy jsem jí řekla: „Když máte tolik síly v tomto jménu, poproste Ježíše o nějaké i pro mne.“ Ona mi řekla: „Ano, budu na to myslet a modlit se.“

30. října se mohla ještě s námahou vléci, přišla a položila na práh naší cely tato jednoduchá slova: „*Abscondita in Deo*“ (*Skrytá v Bohu*). V první chvíli se mi zdálo, že toto jméno je žert. Já *Abscondita!*? Tak plná entusiasmu, tak přátelská, tak extrovertní... Spěchala jsem navštívit mou ctěnou sestru, protože ačkoli jsem byla o 33 let starší, přibližovala jsem se k ní s vědomím, že se přibližuji

Bohu. Prosívala jsem ji o radu. Měla tak zralý úsudek, že její slova mne zasahovala do hloubi duše. Toho dne mohla sotva mluvit.

Měla zavřené oči. Všimla si mé přítomnosti. „Jste to vy, Abscondito?“ „Ano, sestřičko moje.“ „Tedy, Ježíš osobně vám dal toto jméno. Chtěla jsem vám nechat písemně, co pěkného obsahuje toto jméno, ale musela jsem svůj papír roztrhat, protože tam už nebyla duše.“

Přicházela jsem za ní téměř každý den a v to pondělí před svou smrtí, 5. listopadu, mi s obrovskou námahou vysvětlovala do podrobností to hezké jméno, jež žádalo, abych se úplně odpoutala od všeho stvořeného a uzavřela se jedině v Bohu. A pokaždé, když jsem měla to štěstí být s ní, opakovala stále: „Abscondito, nebojte se, budu vám pomáhat z výše nebes.“ Tato slova opakovala nevím kolikrát: „Budu vám pomáhat.“ A opravdu, pomohla mi.

A když mi 11. listopadu 1922 poslal Bůh zkoušku týkající se zdraví, která mne pomalu přinutila odloučit se od komunity, zbavila mne všeho, co jsem v komunitním životě měla ráda (breviář v chóru; rekreace, v nichž jsem byla tak živá a radostná; výuka) a která mne také přinutila vzdálit se od každého hluku (a tato zkouška trvá dodnes), cítila jsem, že v této dlouhé a tvrdé zkoušce je mé jméno mou silou. Všichni to tvrdí. A po pětadvaceti letech říkám: „Moje andělská sestra byla prorokem.“